Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

17. september 2013 *

»Annullationssøgsmål — endelig vedtagelse af Unionens almindelige budget for regnskabsåret 2011 — Europa-Parlamentets formands retsakt, hvorved den endelige vedtagelse fastslås — artikel 314, stk. 9, TEUF — Parlamentets og Rådets fastlæggelse af Unionens årlige budget — artikel 314, stk. 1, TEUF — princip om den institutionelle ligevægt — princip om tildeling af beføjelser — pligt til loyalt samarbejde — overholdelse af væsentlige formforskrifter«

I sag C-77/11,

angående et traktatbrudssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF, anlagt den 14. februar 2011,

Rådet for Den Europæiske Union ved G. Maganza og M. Vitsentzatos, som befuldmægtigede,

sagsøger,

støttet af:

Kongeriget Spanien ved N. Díaz Abad, som befuldmægtiget,

intervenient,

mod

Europa-Parlamentet ved C. Pennera, R. Passos, D. Gauci og R. Crowe, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, vicepræsidenten, K. Lenaerts, afdelingsformændene M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Rosas og M. Berger samt dommerne E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Toader, J.-J. Kasel (refererende dommer), M. Safjan og D. Šváby,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: fuldmægtig V. Tourrès,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. maj 2013,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 28. maj 2013,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

1 Med sit søgsmål har Rådet for Den Europæiske Union nedlagt påstand om annullation af Europa-Parlamentets formands retsakt 2011/125/EU, Euratom af 15. december 2010, hvorved det blev fastslået, at den budgetprocedure, der var indledt i henhold til artikel 314 TEUF, var afsluttet, og at Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2011 således var endeligt vedtaget (EUT 2011 L 68, s. 1, herefter »den anfægtede retsakt«).

Retsforskrifter

2 I henhold til artikel 14, stk. 1, TEU »udøver [Europa-Parlamentet] sammen med Rådet den lovgivende funktion og budgetfunktionen […]«. Tilsvarende bestemmes det i artikel 16, stk. 1, TEU, at »Rådet […] sammen med Europa-Parlamentet [udøver] den lovgivende funktion og budgetfunktionen […]«.

3 Artikel 314 TEUF fastsætter de etaper og frister, der skal overholdes under budgetproceduren. Parlamentet er således tildelt de samme beføjelser som Rådet i forhold til samtlige budgetbevillinger. Rådet kan desuden ikke vedtage et budget uden Parlamentets samtykke. Derimod kan Parlamentet, som det fremgår af artikel 314, stk. 7, TEUF, under visse omstændigheder, dvs. betinget af et betydeligt antal stemmer, få det sidste ord og afslutte budgetproceduren uden Rådets samtykke.

4 De bestemmelser i artikel 314 TEUF, der i særdeleshed er relevante i dette søgsmål, er artiklens første afsnit og stk. 9.

5 I henhold til artikel 314, første afsnit, TEUF »[fastlægger] Europa-Parlamentet og Rådet efter en særlig lovgivningsprocedure Unionens årlige budget […]«.

6 Artikel 314, stk. 9, TEUF har følgende ordlyd: »Når den i denne artikel foreskrevne procedure er afsluttet, fastslår […]Parlamentets formand, at budgettet er endeligt vedtaget.«

Sagens baggrund og den anfægtede retsakt

7 Den 15. december 2009 gjorde Rådet Parlamentet opmærksom på dets prærogativ i henhold til EUF-traktaten som medophavsmand til den lovgivningsmæssige retsakt, der fastlægger budgettet, og foreslog, at den retsakt, der fastlagde budgettet, blev undertegnet af Rådet sammen med Parlamentets formand.

8 Til trods for Rådets anmodning vedtog og undertegnede Parlamentets formand den 17. december 2009 Unionens årlige budget for regnskabsåret 2010.

9 I forbindelse med budgetproceduren for regnskabsåret 2011 fremsendte Rådets formand den 12. november 2010 en skrivelse til Parlamentets formand, hvori han anførte, at Rådets og Parlamentets formand efter Lissabontraktatens ikrafttræden sammen skulle undertegne den retsakt, der fastlagde Unionens årlige budget, for så vidt som disse to institutioner begge var ophavsmænd til denne retsakt. Der skulle sondres mellem nævnte retsakt og Parlamentets formands retsakt, hvori det i overensstemmelse med artikel 314, stk. 9, TEUF fastslås, at budgettet er endeligt vedtaget.

10 Den 10. december 2010 vedtog Rådet sin holdning vedrørende forslaget til budget for regnskabsåret 2011. Denne holdning var vedlagt et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse om fastlæggelse af Unionens almindelige budget for regnskabsåret 2011.

11 Ved skrivelse af 14. december 2010, modtaget af Rådet den 17. december 2010, oplyste Parlamentets formand, at han ikke kunne tilslutte sig Rådets opfattelse, hvorefter den retsakt, der fastlægger Unionens budget, skulle undertegnes af formændene for disse to institutioner.

12 Den 15. december 2010, efter at Parlamentets plenarforsamling godkendte budgettet for regnskabsåret 2011, fremsatte Rådets formand en erklæring, hvorefter »Parlamentet [netop] har […] godkendt Rådets holdning til forslaget til 2011-budgettet uden ændringer. Jeg kan naturligvis på Rådets vegne kun hilse vores fælles aftale om 2011-budgettet velkommen«.

13 Samme dag tilstillede Rådets formand Parlamentets formand en skrivelse, hvori han hilste det velkomment, at Parlamentet havde stemt for forslaget til budgettet for regnskabsåret 2011, og erindrede om, at EUF-traktaten bestemmer, at budgettet fastlægges af Parlamentet og Rådet. Rådets formand vedlagde som bilag til denne skrivelse et forslag til Parlamentets og Rådets afgørelse om fastlæggelse af Unionens almindelige budget for regnskabsåret 2011, undertegnet af ham og bestemt til også at blive undertegnet af Parlamentets formand.

14 Ligeledes den 15. december 2010 blev den anfægtede retsakt vedtaget. Europa-Parlamentets formand undertegnede alene retsakten, hvis eneste artikel fastslog, at »proceduren i artikel 314 TEUF er afsluttet, og [Unionens] almindelige budget for regnskabsåret 2011 er endeligt vedtaget«.

Parternes påstande og retsforhandlingerne for Domstolen

15 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede retsakt annulleres.

— Det fastslås, at virkningerne af Unionens budget for regnskabsåret 2011 opretholdes, indtil budgettet er udfærdiget ved en lovgivningsmæssig retsakt i henhold til traktaterne, og

— Europa-Parlamentet tilpligtes at betales sagens omkostninger.

16 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse, og

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Ved kendelse af 29. juni 2011 har Domstolens præsident tilladt Kongeriget Spanien at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande.

Om søgsmålet

Parternes argumenter

18 Til støtte for søgsmålet har Rådet gjort gældende, at Lissabontraktaten i væsentlig grad har ændret budgetproceduren og gjort Parlamentet og Rådet til lige partnere, bl.a. ved ophævelsen af sondringen mellem obligatoriske og ikke-obligatoriske udgifter og ved at begrænse de to berørte institutioners behandling af budgetforslaget til en enkelt.

19 Ifølge Rådet er den væsentligste ændring sket på grund af artikel 314, første afsnit, TEUF. Denne bestemmelse, sammenholdt med andre bestemmelser i traktaterne, medfører således ved procedurens afslutning krav om fælles vedtagelse af en lovgivningsmæssig retsakt, der er underskrevet af formændene for de to berørte institutioner.

20 Således er den praksis, der gjaldt under traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, hvorefter Parlamentets formand selv fastslår budgetprocedurens afslutning, ikke længere gældende.

21 Rådets stævning indeholder fire anbringender. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 288 TEUF, 289 TEUF, 296 TEUF og 314 TEUF på grund af, at der ikke foreligger en lovgivningsmæssig retsakt om vedtagelse af Unionens budget undertegnet i fællesskab af formændene for de to berørte institutioner. Det andet anbringende vedrører manglende overholdelse af det ved artikel 314 TEUF fastsatte princip om institutionel balance. Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af det i artikel 13, stk. 2, TEU anførte princip om tildeling af beføjelser og pligten til loyalt samarbejde. Det fjerde subsidiært fremsatte anbringende vedrører tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.

22 Ifølge Rådet skal Unionens årlige budget og ændringsbudgetterne for det første i henhold til den reform, der indførtes ved Lissabontraktaten, fremover fastlægges ved en fælles lovgivningsmæssig retsakt. Således er det Rådets opfattelse, at den retspraksis, der følger af dom af 3. juli 1986, Rådet mod Parlamentet (sag 34/86, Sml. s. 2155), og navnlig nævnte doms præmis 8, hvori Domstolen fastslog, at det er Parlamentets formand, som formelt fastslår, at budgetbehandlingen er afsluttet med budgettets endelige vedtagelse, og som således giver budgettet bindende virkning, såvel over for institutionerne som over for medlemsstaterne, ikke længere er gældende.

23 Efter Rådets opfattelse fremgår det klart af artikel 314 TEUF, at Parlamentet og Rådet fremover således »efter en særlig lovgivningsprocedure« fastlægger budgettet. Denne procedure udmunder i henhold til artikel 289, stk. 3, TEUF i vedtagelse af en lovgivningsmæssig retsakt. Denne retsakt skal vedtages i form af en forordning, et direktiv eller en afgørelse i overensstemmelse med artikel 288 TEUF og artikel 289, stk. 2, TEUF.

24 Rådet udleder endvidere af ligheden i de beføjelser, der er tildelt de to institutioner, at der i det foreliggende tilfælde er tale om en særlig lovgivningsprocedure, for så vidt som den har to hovedaktører.

25 Rådet har anført, at i lighed med den almindelige lovgivningsprocedure i artikel 294 TEUF bestemmer artikel 314 TEUF udtrykkeligt, at der for vedtagelse af Unionens årlige budget skal være enighed mellem de to institutioner om et fælles udkast udarbejdet inden for Forligsudvalget.

26 I overensstemmelse med artikel 297, stk. 1, andet afsnit, TEUF skal retsakter, der vedtages efter en særlig lovgivningsprocedure, i princippet undertegnes af formanden for den institution, der har vedtaget dem. For så vidt angår Unionens årlige budget, en fælles retsakt, bør den afsluttende retsakt således nødvendigvis være undertegnet af formændene for de to berørte institutioner.

27 Det følger heraf, at den retsakt fra Parlamentets formand, hvorved den endelige vedtagelse af Unionens årlige budget fastslås, ikke kan udgøre en lovgivningsmæssig retsakt i overensstemmelse med EUF-traktaten.

28 For det andet er det Rådets opfattelse, at Parlamentets formand ved alene at undertegne budgettet for regnskabsåret 2011 har tilsidesat den nye institutionelle balance, der er skabt ved artikel 314 TEUF. Parlamentets formand har med andre ord handlet »ultra vires«.

29 For det tredje har Rådet henvist til dets indsats for at finde en gensidig acceptabel løsning. Parlamentets formand har ved at undlade at tage hensyn til denne indsats undladt at opfylde sin pligt til loyalt samarbejde, der i henhold til artikel 13, stk. 2, TEU skal herske mellem institutionerne.

30 For det fjerde er Rådet af den opfattelse, at den anfægtede retsakt skal annulleres på grund af tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter. Rådet har nemlig gjort gældende, at denne retsakt er vedtaget uden en aftale om, hvilken type retsakt der skal fastslå den endelige vedtagelse af Unionens almindelige budget.

31 Under alle omstændigheder, og i afventning af, at den konstaterede ulovlighed bringes til ophør, har Rådet nedlagt påstand om, at Domstolen opretholder virkningerne af Unionens budget for 2011 for det indeværende år i henhold til artikel 264, stk. 2, TEUF.

32 Kongeriget Spanien har uden forbehold støttet Rådets argumenter.

33 Parlamentet har erkendt, at budgetproceduren forudsætter, at Parlamentet og Rådet samarbejder med henblik på at nå til enighed. Det var tilfældet for Unionens budget for regnskabsåret 2011. Dette samarbejde udmøntede sig dog ikke – ligesom ved en almindelig lovgivningsprocedure – i vedtagelse af en selvstændig retsakt i form af en forordning, et direktiv eller en afgørelse.

34 Parlamentet har henvist til, at Rådet selv erkender, at enigheden om budgetforslaget mellem de to berørte institutioner ikke i sig selv kan afføde retsvirkninger.

35 For at budgettet kan få retsvirkninger, der er obligatoriske for både institutionerne og medlemsstaterne, er det nødvendigt, at Parlamentets formand griber ind, som det fremgår af artikel 314, stk. 9, TEUF. Denne indgriben udgør en supplerende retsakt, således som generaladvokat Mancini har anført i sit forslag til afgørelse i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Rådet mod Parlamentet.

36 Ifølge Parlamentet er dets formands retsakt baseret på en for denne institutions formand selvstændig beføjelse. Den hviler på en vurdering af den afsluttede budgetprocedures forskriftsmæssighed. Der er tale om en selvstændig retsakt, der ikke er udtryk for et parlamentarisk flertal. Den kan sammenlignes med Parlamentets formands kontrol med budgetprocedurens overensstemmelse med EUF-traktaten.

37 Henset til ovenstående betragtninger har Parlamentet bestridt Rådets argument, hvorefter artikel 314 TEUF indebærer en fælles retsakt ved procedurens afslutning for at give Unionens årlige budget bindende virkning.

38 Såfremt Lissabontraktatens ophavsmænd havde ønsket at ændre Parlamentets formands beføjelser ved procedurens afslutning, havde de ikke i artikel 314, stk. 9, TEUF opretholdt en bestemmelse, der er identisk med artikel 272, stk. 7, EF.

39 Parlamentet er af den opfattelse, at budgettets særegenhed skyldes dets rent regnskabsmæssige karakter, idet budgettet kun indeholder overslag over indtægter og udgifter, der for at blive udgiftsgodkendelser til sin tid kræver vedtagelse af en basisretsakt. I betragtning af denne særegenhed er det Parlamentets opfattelse, at Unionens årlige budget vedtages efter en procedure sui generis, der tager hensyn til behovet for at formalisere dettes vedtagelse før årets udgang for at undgå »budgetreglen om foreløbige tolvtedele«.

40 På dette grundlag foreskriver EUF-traktaten ikke, at den retsakt, hvorved budgettet vedtages, skal undertegnes af formændene for de to berørte institutioner.

41 Med henvisning til budgetprocedurens særegenhed i forhold til en almindelig lovgivningsprocedure har Parlamentet bestridt den opfattelse, hvorefter ingen institution kan have det sidste ord, for så vidt som det udkast, der skal vedtages, skal gøres til genstand for fælles beslutningstagning.

42 Parlamentet har i denne forbindelse henvist til artikel 314, stk. 7, TEUF, der omhandler det tilfælde, hvor Parlamentets formand bliver foranlediget til at fastslå, at Unionens årlige budget er vedtaget, selv om Rådet har forkastet det fælles udkast, der følger af forhandlingerne i Forligsudvalget.

43 Parlamentet, der er overbevist om at have handlet i overensstemmelse med EUF-traktatens ordlyd og ånd, er af den opfattelse, at det ikke har tilsidesat princippet om tildeling af beføjelser. Dette ville derimod have været tilfældet, såfremt det havde efterkommet Rådets ønske om at afslutte budgetproceduren ved at vedtage en selvstændig lovgivningsmæssig retsakt i henhold til den almindelige lovgivningsprocedure.

44 Endelig afviser Parlamentet påstanden om, at det ikke har opfyldt pligten til loyalt samarbejde i henhold til artikel 13, stk. 2, TEU, idet institutionens formand den 14. december 2010, dagen før Parlamentets afstemning om budgettet for regnskabsåret 2011, havde oplyst Rådet om sin holdning.

45 På samme vis har Parlamentet, der er overbevist om, at det, efter at der forelå et fælles udkast, har handlet i overensstemmelse med artikel 317, stk. 9, TEUF, afvist Rådets påstand om, at der er sket tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.

Domstolens bemærkninger

46 Det bemærkes for det første, at proceduren for vedtagelse af Unionens budget er fastlagt i bestemmelserne i artikel 341 TEUF. Artikel 314, stk. 1, TEUF fastsætter, at budgettet vedtages efter en særlig lovgivningsprocedure.

47 Rådets argumentation, der ligger til grund for dets tre første anbringender, der sammenligner budgetproceduren med en almindelig lovgivningsprocedure, fastsat i artikel 294 TEUF, skal allerede nu forkastes. De forskellige bestemmelser i artikel 314, TEUF fastsætter nemlig en særlig lovgivningsprocedure for vedtagelsen af Unionens budget, der er tilpasset sidstnævntes særegenhed, der afsluttes med den retsakt, der er nævnt i artiklens stk. 9. Det bestemmes heri, at »[n]år den i denne artikel foreskrevne procedure er afsluttet, fastslår Europa-Parlamentets formand, at budgettet er endeligt vedtaget«.

48 Det bemærkes dernæst, at den anfægtede retsakt er baseret på artikel 314, TEUF og navnlig bestemmelsens stk. 9.

49 Det fremgår dog af selve ordlyden af artikel 314, stk. 9, TEUF, at retsakten på grundlag af denne bestemmelse afslutter proceduren for vedtagelse af Unionens budget og alene undertegnes af Parlamentets formand.

50 I modsætning til det, som Rådet og Kongeriget Spanien har anført, følger det heraf, at budgetproceduren i artikel 314 TEUF ikke afsluttes med en retsakt undertegnet i fællesskab af formændene for Parlamentet og Rådet. Det er retsakten udstedt i henhold til artikel 314, stk. 9, TEUF, hvorved Parlamentets formand, efter kontrol af procedurens forskriftsmæssighed, bekræfter den endelige vedtagelse af budgettet, der udgør den endelige fase i proceduren for vedtagelse af Unionens budget, og som tildeler det bindende virkning.

51 Domstolen har således fastslået, at en retsakt i henhold til EØF-traktatens artikel 203, stk. 7, hvis ordlyd svarer til ordlyden af artikel 314, stk. 9, TEUF, dels vedtages af Parlamentets formand, i dennes egenskab af denne institutions organ, og således skal tilskrives Parlamentet, dels giver budgettet bindende virkning, såvel over for institutionerne som over for medlemsstaterne (jf. dommen i sagen Rådet mod Parlamentet, præmis 8).

52 Rådet og Kongeriget Spanien har dog gjort gældende, at indsættelsen ved Lissabontraktaten af bestemmelsen i artikel 314, stk. 1, TEUF, hvorefter »Europa-Parlamentet og Rådet […] efter en særlig lovgivningsprocedure [fastlægger] Unionens årlige budget«, påvirker de retsvirkninger, som dommen i sagen Rådet mod Parlamentet tillagde en retsakt vedtaget af Parlamentets formand, der fastslår, at budgettet er endeligt vedtaget. I henhold til denne bestemmelse skal budgettet endelig vedtages ved en retsakt fra Parlamentet og Rådet, undertegnet af formændene for disse institutioner i fællesskab. Retsakten vedtaget på grundlag af artikel 314, stk. 9, TEUF er blot en deklaratorisk retsakt vedtaget af Parlamentets formand.

53 En sådan argumentation kan ikke tiltrædes.

54 Bestemmelsen i artikel 314, stk. 1, TEUF bekræfter, idet den udtaler, at Parlamentet og Rådet fastlægger Unionens budget, at i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, TEU og artikel 16, stk. 1, TEU udøves budgetfunktionen af de to institutioner i fællesskab.

55 Artikel 314, stk. 1, TEUF bestemmer, at budgettet fastlægges »i overensstemmelse med følgende bestemmelser«. Der er dog ingen bestemmelse i artikel 314 TEUF, der foreskriver vedtagelsen af en retsakt undertegnet af formændene for Parlamentet og Rådet i fællesskab ved afslutningen af budgetproceduren.

56 Det er således Parlamentets formand, i sin egenskab af denne institutions organ, der ved vedtagelsen af retsakten på grundlag af artikel 314, stk. 9, TEUF giver Unionens budget bindende virkning som afslutning på en procedure, der er kendetegnet ved Parlamentets og Rådets samarbejde (jf. dommen i sagen Rådet mod Parlamentet, præmis 8).

57 Rådet og Kongeriget Spanien har desuden gjort gældende, at den anfægtede retsakt, der er vedtaget i overensstemmelse med en særlig lovgivningsprocedure, er ulovlig, idet den i strid med artikel 288 TEUF og artikel 289, stk. 2, TEUF ikke er vedtaget i form af en forordning, et direktiv eller en afgørelse.

58 Dette argument bør ligeledes forkastes.

59 Det bemærkes, at artikel 314 TEUF fastsætter en særlig lovgivningsprocedure, der er tilpasset budgettets karakter, idet det i det væsentlige udgør et regnskabsmæssigt dokument med overslag for Unionen over alle indtægter og udgifter, der skal gennemføres inden for en bestemt periode. Dette dokument vedlægges, efter Parlamentets formands kontrol af procedurens overensstemmelse med bestemmelserne i EUF-traktaten, den retsakt, hvorved formanden på grundlag af artikel 314, stk. 9, TEUF fastslår, at budgettet er endeligt vedtaget.

60 Selv om retsakten i henhold til artikel 314, stk. 9, TEUF følger af en særlig lovgivningsprocedure, udgør den på grund af budgettets karakter ikke en egentlig lovgivningsmæssig retsakt som omhandlet i artikel 288 TEUF og artikel 289, stk. 2, TEUF, men udgør under alle omstændigheder en anfægtelig retsakt i henhold til artikel 263 TEUF, for så vidt som den giver Unionens budget bindende virkning.

61 Rådet har endvidere anført, at den anfægtede retsakt tilsidesætter de prærogativer, som det er tildelt ved artikel 296, stk. 1, TEUF. Denne bestemmelse har følgende ordlyd: »Når det ikke er fastsat i traktaterne, hvilken type retsakt der skal vedtages, tager institutionerne i hvert enkelt tilfælde stilling hertil under overholdelse af gældende procedurer og proportionalitetsprincippet.« Rådet har i denne henseende gjort gældende, at i mangel af nærmere angivelser i artikel 314 TEUF vedrørende den type retsakt, hvorved Unionens budget vedtages, burde Parlamentet have rådført sig med Rådet herom. De parametre, der er fastsat ved artikel 296, stk. 1, TEUF, fører til den konklusion, at den retsakt, der vedtager budgettet, skal være en retsakt, der er undertegnet af formændene for de to berørte institutioner i fællesskab.

62 Dette argument kan heller ikke tiltrædes.

63 Artikel 296, stk. 1, TEUF finder nemlig ikke anvendelse i forbindelse med budgetproceduren i artikel 314 TEUF, idet sidstnævnte bestemmelse, og navnlig dens stk. 9, udtrykkeligt bestemmer, at denne procedure afsluttes med vedtagelsen af en retsakt fra Parlamentet, undertegnet af denne institutions formand.

64 Rådet har i øvrigt gjort gældende, at Parlamentets formand ved at vedtage den anfægtede retsakt har undladt at opfylde den pligt til loyalt samarbejde, som skal regulere forholdet mellem institutionerne. Rådet kritiserer navnlig Parlamentets formand for ikke at have deltaget i dets tiltag med henblik på at finde en løsning i overensstemmelse med traktaterne, der kan accepteres af dem begge, og som både respekterer institutionernes beføjelser og Parlamentets formands prærogativer. Rådet kritiserer endvidere Parlamentets formand for ikke at have underrettet Rådets formand på dagen for afstemningen om budgettet på plenarmødet, nemlig den 15. december 2010, hvor denne var til stede ved afstemningen, om ordlyden af hans skrivelse af 14. december 2010.

65 Denne argumentation kan heller ikke tages til følge.

66 Det fremgår nemlig klart af sagens akter, og navnlig af den udtalelse, der er gengivet i denne doms præmis 12, at der den 15. december 2010 var opnået enighed mellem Parlamentet og Rådet om indholdet af budgettet for regnskabsåret 2011. Den omstændighed, at disse to institutioner var uenige om formaliseringen af denne enighed, var ikke til hinder for, at Parlamentets formand den 15. december 2010 fastslog, at den procedure, der var indledt i henhold til artikel 314 TEUF, var afsluttet, og at Unionens almindelige budget for regnskabsåret 2011 var endeligt vedtaget.

67 For så vidt som, og i overensstemmelse med artikel 314, stk. 9, TEUF, alene Parlamentets formand er beføjet til at undertegne den anfægtede retsakt, kan der ikke være tale om, at Parlamentets formand har tilsidesat pligten til loyalt samarbejde.

68 Det følger af det ovenstående, at de tre første anbringender må forkastes.

69 Rådet og Kongeriget Spanien har subsidiært gjort gældende, at den anfægtede retsakt skal annulleres på grund af tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter med den begrundelse, at Parlamentets formand fra det tidspunkt, hvor han var klar over Parlamentets og Rådets uenighed om, hvilken type retsakt der fandt anvendelse på vedtagelsen af budgettet, ikke kunne fastslå, at budgetproceduren for regnskabsåret 2011 var afsluttet.

70 Parlamentets formand kunne dog fra den 15. december 2010, hvor der var opnået enighed mellem Parlamentet og Rådet om indholdet af budgettet for regnskabsåret 2011, i fuld overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 314 TEUF vedtage den anfægtede retsakt selv samme dag.

71 Det sidste anbringende kan følgelig heller ikke tiltrædes.

72 Det følger af det ovenfor anførte, at Parlamentet bør frifindes.

Sagens omkostninger

73 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har tabt sagen, og Parlamentet har nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør det pålægges det at betale sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 1, bærer Kongeriget Spanien, der er indtrådt i sagen, sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) Europa-Parlamentet frifindes.

2) Rådet for Den Europæiske Union betaler sagens omkostninger.

3) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

Underskrifter